

Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΓΙΑ ΚΑΙ Η... ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΕΣ ΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

(Συνήθειες, αδυναμίες, εξωφρενισμοί, ψυχώσεις, κτλ. κτλ.)

'Ο Βιλιέ ντε λ' 'Ιλ 'Αντάμ συνήθισε να γράφει στο κρεβάτι του.

"Όταν διαβάζουμε ένα βιβλίο ή παρακολουθούμε στο θέατρο την παράσταση ενός δράματος, μάς κινείται συνήθως ή περιέργεια να μάθουμε τον τρόπο, με τον οποίο ο συγγραφέας έδημιούργησε το έργο του κ' έζηωντάνεψε τους ήρωές του. Θά θέλαμε δηλαδή να βρισκόμαστε μέσα στο γραφείο του συγγραφέως, τη στιγμή που εργάζεται απορροφημένος απ' την έμπνευσί του, να τον παρακολουθήσουμε, να μάθουμε την ιδιαίτερη μέθοδο της δουλειάς του. Και πραγματικά, δεν υπάρχει σχεδόν συγγραφέας, ποιητής, φιλόσοφος, επιστήμονας που να μην έχει κ' ένα έντελως δικό του σύστημα εργασίας, δικές του ξεχωριστές συνήθειες γραφείου, που κατανοούν συχνά ψυχώσεις.

'Ο Ρουσσώ π.χ., ένθερμος θαυμαστής της φύσεως, αισθανόταν την ανάγκη, όταν έγραφε, να ξεκουράσει ποδιά και πού τη καμιά του στη θέα μιας προσινάδας, ενός δέντρου, ενός όμορφου τοπίου. Συχνά έλεγε ότι το καλύτερο γραφείο είναι το... δάσος του Μονμαρσύ.

Έξωπορτα πλεγμένα βογγητά και θροίσματα ανάλαφρα, σαν κάποιος να ξύσνε το ξύλινο κατώφλι...

"Ανοίξε με προφύλαξι ένα παραθυρόφυλλο και κρυφοκτύπησε προς τα έξω... Μά μούγγυρισε μονομιάς απ' την τρομάρια της για το θέαμα που αντίκρισε...

Σαπλωμένοι κατάχαμα στής πόρτας της το σκαλοπάτι, ο γεροζητιάνος Μουασσάρ, ήταν βουτηγμένος σε μιιά λάσπη από ιδρώτα και αίμα. Τά πόδια του και τά μούτρα του ήταν γεμάτα από λάμπולλες βαθειές πληγές, που αίμορροούσαν αιγάλα άζομη, ανοιγμένες καθώς ήταν από άσπλαχνο στίλιετο...

Τό πρόσωπό του ήταν βαθεία σκαμμένο, απ' την άγωνία κ' απ' τον ύπερτατό πόνο ποίνωνοιθε, ενώ τά γέρινα, αγαθά του μάτια, σπηλωμένα με άνεκφραστο παράνοιο στην κέρμη μορφή της Έξωλλης κερά Μουγιλέ, βασιλεύσαν σιγά-σιγά, λιγωμένα απ' τό μαρτύριο του...

"Εμπήξε άμέσως τις φωνές ή ξετρελλωμένη απ' τό φόβο χωρική και σε λίγο άρκετοι γείτονες μαζεύτηκαν τριγύρω στον έτοιμοθάνατο... Και τότε κορυφώθηκε ό τρόμος τους, όταν έμαθαν απ' τά κομμένα λόγια του άμοιρον ζητιάνου, ότι ούτε κ' αυτόν δεν σεβάστηκαν τά άμοχαρή έξείνα κτήνη...

Τόν βρήκαν τά Ξημερώματα, φεύγοντας πειά απ' τόν πύργο καβάλα στ' άλογά τους, να περιπατάη σιγά-σιγά με τά κλονισμένα πόδια του και να πηγαίνει προς τό 'Ολιβέ... Θά ζητιάνευσε κει πέρα και θά τραούσε κατά τό βραδάκι για τό δικλανό χωριό...

Μά μόλις τόν αντίκρισαν τά τέρατα εκείνα, ξεπέσσαν μερικοί, τόν άρπαξαν απ' τά κάτασπρα μακριά μαλλιά του, κ' άρχισαν να τόν χτυπούν άσπλαχνα με τά στίλιετα τους, για να μη μαρτυρήσει τό πέραμά τους. Τέλος, τόν άφησαν ανάσθητο και βουτηγμένο στο αίμα, άφου τού πήσαν πρώτα απ' τό ζητιάνικο σακκούλι του τη μόνη του περιουσία... 71)2 φράγκα δηλαδή, σε χάλκινες πενταροδεκάρες!!...

Μουρμουρίζοντας τά τελευταία αυτά λόγια, ό χιλιοκομματιασμένος γεροντάκος Ξεψύχησε σιγά-σιγά, ενώ ένας άσπροκόκκινος άφρός ξεχείλιζε από τό μισοανοιγμένο στόμα του...

'Ηταν τό τελευταίο θύμα του τρομακτικού έγκλήματος πουχε γίνει στο χωριό.

Στό προσεχές φύλλο θά σάς πούμε κ' άλλες λεπτομέρειες φρικιαστικές για τη δράσι της Ξακουστής συμμορίας της 'Ουζέρ.

"Όταν ύποχρεώθηκε κάποτε να εγκατασταθή στο Παρίσι, νοίκιασε τρία δωμάτια, σ' ένα τέταρτο πάτωμα, κ' έκει τόν έβρισκε κανείς να γράφει μπροστά σ' ένα άπλό τραπέζι, έχοντας άπέναντί του κρεμασμένο ένα μεγάλο ζωγραφικό πίνακα του δάσους του Μονμαρσύ και όλόγυρά του σκορπισμένα πλήθος λουλούδια και κλαδιά πεύκων και φιλύρας!...

***

'Ο ποιητής Λεζόντ Ντελλί αντίθετως, σαν κανένας άμελέστατος και άνυπόμονος μαθητάκος, δεν έβλεπε την ώρα να φύγει από τό γραφείο του, πριν καλά-καλά στρωθεί στην καρέκλα. Και ούδέποτε θά μπορούσε να εργαστή σοβαρά και να δημιουργήση κάτι, άν ή έξωτη αλλά και φιλόδοξη σύζυγός του, που ήξερε τό μεγάλο του ελάττωμα, δεν τόν εκλείδωνε μέσα στο γραφείο του, υποβάλλοντάς τον έτσι σε έξαναγκαστική δημιουργική εργασία.

***

'Ο Βολταίρος είχε μέσα στο γραφείο του πολλά μικρά τραπέζακια για να γράφει τά έργα του. Στο πρώτο τραπέζι καθόταν κ' έγραφε ένα δράμα, στο άλλο ένα μυθιστόρημα, στο τρίτο ένα διήγημα ή μιιά φιλοσοφική μελέτη και ούτω καθεξής.

'Εργαζόταν δε έκ περιτροπής από μιιά ώρα σε κάθε τραπέζακι.

***

Αντίθετος ό Μπαλζάκ εργαζόταν πάνω στο ίδιο έργο επί δώδεκα ώρες τό εικοσιτετράωρο, συνεχώς και άδικακάτως. Δειπνούσε πάντοτε στις έξ άκριβώς τό απόγευμα, κομώτα άμέσως μετά τό φαί και κατά τά μεσάνυχτα Ξυπνούσε. Άναθε τότε τά έφτά κεριά ενός κρησπληγίου κ' άφου έπιανε ένα τεράστιο κύπελλο καφέ, στρωνόταν, άπως ήταν με τά νυχτικά του, στο τραπέζι της δουλειάς, από τό άποδο δεν σηκώνοταν παρά μονάχα τό μεσημέρι.

"Όταν τελείωνε κάθε χειρόγραφο του, ό Μπαλζάκ είχε την έξωφρενική συνήθεια να τό πετάη πίσω του στο πάτωμα χωρίς να τό βάλει καν άριθμό. Τό μεσημέρι όμως, την ίδια ώρα πάντα, ένας άληφτης έμπαινε στο γραφείο και τόν ειδοούσε ότι τό γούμα ήταν έτοιμο. Τότε ό Μπαλζάκ σηκώνοταν, μάζευε τά σκορπισμένα χειρόγραφα του και τά έστειλε κατ' εΐθειαν στο τυπογραφείο.

'Η πρώτη διορθώσεις που έκανε ό Μπαλζάκ στα τυπογραφικά δοκίμια τόν έρχον του, ήταν σαν ένα δεύτερο γράφημα του έργου. Γιατί παντού έδωβνε, έπρόσθετε, έκαθάρτισσε δεύτερα χειρόγραφα και όδηγίες, σχεδίαζε σταυρούς, άστερίσκους, ήλιους, άραβικούς άριθμούς κ' άλληνικά ψηφία για να δείχνη τις διάφορες παραπομπές, έτσι που ή διορθώσεις του έδιναν την έντύπωση όρνιθοκαλισμάτων!...

***

'Η Γεωργία Σάνδη, κατά την διάρκεια της ήμέρας, πρου κ' άν βρισκόταν, φανόταν σαν άφηρημένη κ' άποχανωμένη, πράγμα που δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά τό άποτέλεσμα της βαθειές της προσπλώσεως στη σύνθεσι τόν ωραίων ιστοριών που θά έγραφε τό βράδυ.

Μετά τό δείπνο, ή Σάνδη στρωνόταν στο γράφημα ως τις τέσσερες τό πρωί, χρησιμοποιώντας χωριό πάντοτε της ίδιας ποιότητας, όμορφοκομμένο πάντοτε και πάντα του ίδιου σχήματος.

***

'Ο ποιητής Θεόφιλος Γκωτιέ έγραφε τη θεατρική του έπιφυλλίδα για τόν ήμερησιο τύπο, άπάνω στο τραπέζι του διορθωτού, μέσα στο τυπογραφείο, χωριό να επηρεάζεται απ' τό θόρυβο τόν εργατών και τούς μονότονους κρότους τόν μηχανημάτων. Φαίνεται μάλιστα πως ό θόρυβος αυτός, ό έννευστικός και όλέθριος για τούς άλλους, ήταν για τόν Γκωτιέ ευεργετικός, γιατί έρέθιζε τη σκέψη του και τη φαντασία του στο να δουλεύουν έντατικά.

***

'Ο Άλφρε ντε Μυσσέ, όταν αίσθανόταν τη διάθεσι να στιχουργήση, κλειδομαντάλωνε έρημητικώς και... άερωσεγώς τις πόρτες και τά παράθυρα του γραφείου του, οποιδήποτε ώρα κ' άν ήταν. Άναθε έπειτα δια τά φώτα γύρω του κ' άρχιζε τη δουλειά του, ήσυχος και κ' άνενόχλητος.

***

"Ατακτος έπίσης και παράξενος στη δουλειά του ήταν κ' ό Βιλιέ ντε λ' 'Ιλ 'Αντάμ, ό όποιος συνήθισε να γράφει πλαγιασμένος στο κρεβάτι του δια την ήμέρα, από τά χαράματα ως άργά τό βράδυ, που άποφάσιζε τέλος να σηκωθεί και να βγη έξω για να περάση τη νύχτα του σε κάποια ταβέρνα της Μονμαρσύ.

'Ο Μπαλζάκ δεν έγραφε, άν δεν έπιανε ένα μεγάλο φλυτζάνι καφέ.